

Het Sliedrechts Dialect (693)

Uit Mijntjies dagboek (17)

Moeder Dirksie had aaltijd zellef d'r aage klere gemaakt, ok d'r kaarekpak. Ze was dan wel gewoon boeremaaid gewist, maar dà kon ze toch mor! Dus Mijntjie mos dat ok mor kenne. "Mè passe en mete wordt de tijd verslete!", zee ze. "Haol nou mor wà vâ je boeksie en kôöp mor een goed naaimessien!" Zwaoger Jan, de man van Teuntjies, handelde d'r in. Voor vijfendertig gulde hà ze een prachtig Veritas naaimessien. D'r uitzet mos ommers in augustus klaor weze. De bruidsjurk kon dan wel deur 'n naaister gemaakt worde. 'n Zwarte jurk, met een hêël klaain wit roesie aan d'n haals, dà moch dan wel. 't Lekend meer op 'n begraefenispak, mor v'ruit, 't was toe de mode, aallebaai in 't zwart as ie toe trouwde. Mijntjie wis hêëlemael nie wat 'r heur te wachte sting. Voorlichte, zôas nou, was t'r vroeger nie bij. Hoe een huwelijk was, dat mos ie zellef mor ondervinge. Dà kom ie vâzellef wel aan de weet, doche ze toe. Naedat de veertien daege verlof om wazze, mos d'r man weer naer Duitsland, tot de korsemus. Dan kwam die weer een week mè verlof. Mijntjie zee tege Pietjies, d'r zuster die naest 'r weunde: "Zou ik gêên kaaindere krijge?" Die schaoterde van de lach en moeder Dirksie ok. Mijntjie zee: "Wà vaalt 'r nou te lache?" Zô'n gansie was ze. Drie maonde laeter kwam d'r man weer thuis en toe wier d'r een klaaine besteld bij d'n ooievaor.

Seldaote

't Was in die tijd van 1913-1914 vol oorlogsgeruchte. Mijntjie wis t'r waainig van. Ze verwachtte nou d'r eerste kindjie en zurregde d'rvoor dat de loiermand goed gevuld kwam. Ze weunde in 'n huisie naebij de huidige Ôôsterbrug, die d'r toe nò nie was. Op 'n vrijdag was ze aan 't waarek in d'r huisie. Ze had de klaaine maaid van Pietjies bij d'r, die hà ze ok 'n stoflappie gegeve. Ze keek is naer buitene. D'r sting 'n groepie bure hêël ernstig te kijke, mor ze zeeë niks. Opêêns begonne de klokke te loije. Met de buuvrouwe liep ze mee naer d'n dijk. Wà zou d'r toch weze? D'r gonge seldaote en kenonne v'rbij op de Slierechsen dijk! Mijntjie keek eve, mor gong weer gaauw naer d'r huisie, toe de seldaote vroe of t'r een nieuwe wereldburreger op komst was. De seldaote hadde toe nò niks meegemaakt. Ze doche zeker dat 't een soort grap was om in oorlog te zijn. Laeter veraanderde ze wel van gedachte, toe 't bittere ernst wier. Aalle jongemanne die seldaot of metroos gewist wazze, wiere opgeroepe. Ok Mijntjies man kreeg een oproep om z'n aage te melde. Ze mosse d'r waarek neerlegge en ópkomme.

Perijs

Zôdoende wier d'r gêên geld meer verdiend. Gelukkig hà Mijntjie wel wà gespaord van d'r tien gulde in de week, mor nou mos ze op 't gemêêntehuis d'r geld gaon haole. Dat was vastgesteld op vijfenveertig cente per dag. Wel goed betaold voor een landverdediger, hee! D'r man hà z'n bed en aal z'n waarekklere en aalles achter motte laete. In Duitsland hadde de traaine vol gezete mè zingende seldaote. Ze hadde gezonge van Deutschland, Deutschland über alles. Ja, ja . . . Die traaine wazze versierd en die seldaote hadde kranse omgegooid gekrege deur de maaisies. Aareme jonges, ze gonge messchie d'r dôôd wel tegemoet. Ze doche zôê in Perijs te weze . . .

Jantjie

Zô naederde de geboorte van Mijntjies eerste zeun. Ze doch aan d'n eerste oktober. Die gong v'rbij zonder dat 'r wà beurde. De familie kon ok rekene, ze voelde de gedachtes al. Ze gong naer d'n dokter die ze besproke had (want d'n buuvrouw had hum ok gehad), en zee mè bange stem: "Dokter, 't is nou nege maonde, nou mot 't toch komme?" D'n dokter lee z'n hand kalmerend op d'r schoer en zee: "Een vrouw ken wel veertig weke zwanger weze, dat is percies nege maonde en een week!" Op d'n achtste oktober wier d'r oudste jonge gebore. D'n dokter zee: "Kijk, daer leg Slierechs welvaere!" De tantes zeeë: "Oh, 't is net een kaaind van drie maonde." Mijntjie wis t'r van mee te praote. Ze wis nou ok waer ze vandaen kwamme! "Nou mò je weer naer 't gemêêntehuis, want nou krijg ie meer uitkering!" zeeë ze. Dus Mijntjie d'r heene toe ze weer kon lôope. "Ik kom voor de uitkering voor m'n kaaind!" "Nou, je krijgt er tien cent per dag bij. 't Was eerst vijfenveertig cent, nou wordt 't vijfenvijftig cent per dag", zee d'n ambtenaer. "Een dubbeltjie mor?" "Ja" zee die, "dat kaaind eet ommers nò nie!" Zô gong dat in 1914! Die nie gediend hadde, die konne gewoon in d'r aaiige waarek deur blijve waareke, die hebbe nooit wat, of nie veul, gemaarekt van wat 't betekende om op te motte komme mè spoed. In zukke moeilijke oorlogstijd was Jantjie, d'n oudste van Mijntjies, dus gebore! (Wordt laeter vervolgd.)

Op onze website www.historie-sliedrecht.nl is ok aander verëenigingsnieuws te vinge, zôas over de nieuwe uitgaove over hêel d'n dijk, "Van 't Kaoichie tot de Rosmeule", in de 50-er jaere. 't Is te kôop voor euro 5,50, zôlang as de voorraed strekt, op woensdagmiddag in onze waarekrumte "Het Onderhuys", Kaarkbuurt 243 en vedder bij buurman Bas Korporaols Copy Cellar.